

върна митрополитъ Павелъ Дръстърски, — вие си тълкувате всичко произволно. Не се придържате точно въ думитѣ на Вехтия заветъ, нито въ думитѣ на Евангелието... И отъ една първична грѣшка си построявате цѣла кула отъ измами... Съвършенитѣ ви люде се стараятъ да ограничатъ човѣшкия родъ, който е прокълнатъ и трѣбва да изчезне, затова се отказватъ отъ месо и вино, отъ бракъ и потомство. А обикновенитѣ братя се мъчатъ да ви подражаватъ.

— Вашитѣ монаси не правятъ ли сѣщото нѣщо? Само, че се оттеглятъ отъ свѣта на людетѣ, отъ съблазнитѣ и гоненията, като предпочитатъ да си управляватъ богатитѣ монастирски имоти, безъ да си даватъ трудъ да поучаватъ проститѣ и незнаещи сиромаси...

— Нашитѣ монаси се оттеглятъ отъ свѣта на съблазнитѣ по свое желание, за да издигнатъ духа си по-близо до Божиитѣ истини, ала не смѣтатъ, че цѣлиятъ човѣшки родъ трѣбва да имъ подражава. Тѣ сѣ доброволни отшелници, самотници, съзерцатели, подражатели на Исуса, пази-тели на свещени мощи...

— Затова ли тѣ разнасятъ свещенитѣ мощи отъ градъ на градъ, за да събиратъ пари отъ повече поклонници? — попита жлъчно стройникъ Назари съ горящъ взоръ, — отъ любовъ къмъ бедността ли тѣ трупатъ въ монастиритѣ несмѣтни богатства, събирани аспра по аспра отъ парици и отроци, за да живѣятъ сами въ леностъ и безгрижие... Безъ да бждатъ длъжни дори да носятъ мечъ и сулица?

Откъмъ тъпата се зачуха одобрителни викове.

Борилъ сви устни, погледна къмъ митрополитъ Маринъ, даде му знакъ да отговори вмѣсто него.

— Монастиритѣ сѣ богати и цвѣтущи, ала самитѣ монаси сѣ най-беднитѣ люде. Тѣ нѣматъ нищо свое, смѣтатъ се за нищо, за земеяъ прахъ... Тѣ се грижатъ само за преуспѣването на своя монастиръ, за слава на светеца, когото почитатъ... Тѣ се грижатъ за запазването на чистото християнство, тълкуватъ книгитѣ на древнитѣ, записватъ дѣлата на нашето време. А вашитѣ съвършени